

Војвођанско питање је свечано поново отворено. О њему је било много речи још од пролећа 2013. Српске власти су биле „добре”, што значи послушне. Када је требало притегнути и драматизовати, лења Скупштина АП Војводине доносила је декларације, ограђивала се од званичног Београда. Када би напредњачка влада коначно пристала на све оно на шта се њен шеф уосталом обавезао, још у време покрштавања српских радикала, данас већ давне 2008, омча би се опустила.

Сада ваља поново треба слушати. Време је да САД искористе економску кризу и улазак опозиције из Републике Српске у коалициону власт Босне и Херцеговине. Дошло је доба да после низа проблема, чак и по овдашњим мерилима, у трагичном политичком вођству косовских Албанаца Србија поново добије успешнијег преговарачког партнера. Пошто на преговорима до данас нисмо добили ништа, неопходно је да се наши страни, а велики пријатељи осигурају. Није да они не верују српским властима, већ желе да им помогну пред народом, за кога једна недавно политички повампирена евроинтеграционисткиња рече да му је Косово „психолошко питање”. Косово и Метохија треба да добију војску, српска влада би могла да заседа заједно са косовско-албанском (биће то успех довољан да министар Вулин добије звање почасног грађанина Јуника или Малишева, или макар фреску у наосу царске лавре у Бајчетини). Можда ће ону еврогеографску крпетину уздигнути на Ист Риверу поред наше државне заставе, што ће свакако бити „компромис”, пошто ту не би дошла да је по абecedном реду. Ако не верујете да ће то бити победа онда не гледате вести на Пинку 2. Ако сте тврд орах увериће вас мудри Аљбин Курти, кога ће албанска полиција поново ухапсити, па ће се светити тако што ће штрајковати глађу – одбијајући да једе великосрпске „јафе” и неилирски „смоки”.

Зато се око последњег остатка наше државности – српских земаља северно од Саве и Дунава – догађају ови непогрешиви, злослутни политички сеизмички предзнаци. Нефункционалну, непопуларну и посвађану војвођанску владу не дирају медијски кербери за које само Александар Вучић још има образа да тврди да нису његови. Пајтићева власт у Војводини није ништа озбиљнија опозиција него што је била Ђиласова у Београду – ипак, озбиљнији напади, посебно они патолошки, изостају. Упркос јасном извештају комисије задужене за усклађивање Статута АП Војводине са Уставом Републике Србије, власт СНС-а је пренебрегла или релативизовала већину њених предлога. Потом је нова председница Републике Хрватске систематично јавно, без објашњења, у форми упорних „лапсуса” одвајала Војводину и Србију. Коначно је словеначки посланик у Европском парламенту поднео предлог да међу многобројним

условима Србији буде и неумањивање аутономије Војводине. Питам се каква је то Унија којој тако хрле моћни српски политичари? Војвођанска аутономија своју легитимност црпе из Устава који су донели грађани Србије. Да ли посланик Словеније – која не признаје пола својих мањина, која је избрисала 20.000 својих становника, позната по шовинистичким и ксенофобичним елитама и централизму – заиста мисли да може да формално забрани грађанима Србије да суверено одлучују о кључним питањима сопствене државности? Од појединих наших политичара, који су иначе активни колико и Рамзес Други у политици Арапске Републике Египат, чујемо да Србија треба да добије изборне јединице подобне будућим федералним јединицама. Утицајне невладине организације препоручују да једнако буде подељен јавни сервис. Само недостаје да све то подржи више од пет одсто грађана. Коначно, ту је и Закон о финансирању АП Војводине. Старо поигравање оних који су писали Устав Србије и Статут АПВ с најважнијим циљем да олигархија која се налази на челу Демократске странке влада четрдесет година. Странка је пала, олигархија се распала. Као и у случају Црне Горе остају „државотворство” и страни „пријатељи”. Када ће у Берлину, Бриселу или Вашингтону одлучити да се више не оглушују о сталне захтеве из Новог Сада за „интернационализацијом”? Да ли знате за интернационализацију после 1989. која се завршила афирмацијом државности земље која ју је дозволила? Да ли ће Вучић на крају своје каријере попут Јануковича бежати из своје земље да га не оптуже за ратни злочин о коме ће нека НАТО медијска испостава у Србији јавити петнаест минута пре него што буде извршен? Вођство СНС-а у Новом Саду за то време се такмичи у удвориштву. Један најављује да ће се сукобити са већином у странци ако не прихвате организовање митинга подршке вођи Вучићу... Други позива Вучићевог брата да се политички активира...

Када Бог пожели неког да казни, прво му одузме разум.

(Политика)